

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/25/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412205685
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412205685.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa: I. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. hrdinov XXX/XX, XXX XX G. nad Z., zastúpený splnomocneným advokátom: JUDr. Ján Paučo, so sídlom Advokátskej kancelárie Námestie Matice slovenskej 6, 965 01 Žiar nad Hronom, proti odporcovi: Q. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. S. XXX/XX, XXX XX G. nad Z., zastúpený splnomocnenou advokátkou: JUDr. Ľudmila Petrušová, so sídlom Advokátskej kancelárie A. Dubčeka 10, 965 01 Žiar nad Hronom, o zníženie výživného, o odvolaní odporcu zo dňa 14. 01. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 12P/60/2012-57 zo dňa 10. 10. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu m e n í tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy prvostupňového konania v sume 563,04 eura do rúk právnej zástupkyne odporcu JUDr. Ľudmily Petrušovej, do troch dní.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania v sume 73,61 eura do rúk právnej zástupkyne odporcu JUDr. Ľudmily Petrušovej, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Okresný súd rozhodol napadnutým uznesením potom, čo jeho prvé rozhodnutie - uznesenie č.k. 12P/60/2012-31 zo dňa 16. 10. 2012, ktorým okresný súd konanie zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu konania, bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoP/17/2013-40 zo dňa 07. 02. 2013 vo výroku o trovách konania zrušené a vec mu bola v tomto rozsahu vrátená na ďalšie konanie.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že v danom prípade rozhodol s použitím § 146 ods. 1 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že konanie bolo zastavené, pričom bral do úvahy aj § 150 ods. 1 OSP. Mal za to, že v čase podania návrhu navrhovateľa na zníženie výživného bol jeho návrh odôvodnený, nakoľko bol v tom čase PN po operácii. Okresný súd mal za preukázané, že v čase keď súd rozhodol o zastavení konania z dôvodu, že navrhovateľ vzal návrh v celom rozsahu späť, sa zmenili podmienky na strane navrhovateľa, ktorý mal nastúpiť do práce a z tohto dôvodu by sa jeho príjem zvýšil. Z dôvodu, že v danom prípade v čase podania návrhu došlo k zmene pomerov na strane navrhovateľa, znížil sa jeho príjem a v čase späťvzatia návrhu sa znovu zmenili podmienky na strane navrhovateľa, nakoľko jeho príjem sa znovu obnovil, okresný súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ OSP s tým, že prihliadol najmä na tú skutočnosť, že sa jednalo o drobný spor a náklady na

právne zastúpenie boli neprimerane vysoké. Okresný súd mal preto za to, že každý z účastníkov konania bude znášať náklady konania samostatne.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Mal za to, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnej aplikácie ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a § 150 ods. 1, 2 OSP, pričom okresný súd sa nevysporiadal s ust. § 146 ods. 2 OSP. Tvrdil, že navrhovateľ podal návrh na zníženie výživného neopodstatnene. K tomuto návrhu podal odporca vyjadrenie a mal za to, že práve skutočnosti v ňom uvedené v konečnom dôsledku viedli navrhovateľa k späťvzatiu návrhu na začatie konania, pričom odporca bol v čase podania návrhu študentom bez akéhokoľvek príjmu. Odvolateľ citoval ust. § 146 ds. 2 veta prvá OSP a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 225/2010 a na rozhodnutie č. R 49/1993, podľa ktorého ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 veta druhá OSP, z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy konania. Odvolateľ mal za to, že daný spor nemožno považovať za drobný spor, poukazujúc pritom na znenie ust. § 200ea ods. 2 písm. f/ OSP. Keďže nejde o drobný spor, nie je možné na dané konanie aplikovať ust. § 150 ods. 2 OSP o neprimeranosti trov konania. Odporca mal tiež za to, že neboli splnené podmienky ani podľa § 150 ods. 1 OSP, keďže použitie tohto zákonného ustanovenia musí byť výnimočné a treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli účastníkov k podaniu návrhu. Okresnému súdu vytkol, že pri použití ust. § 150 ods. 1 OSP neskúmal a nevyhodnotil všetky rozhodujúce okolnosti týkajúce sa príjmu, bytových, rodinných zdravotných a iných dôvodov nielen na strane navrhovateľa, ale na strane oboch účastníkov a ani neskúmal, z akých dôvodov bol návrh vzatý späť, pričom tiež opomenul aj možnosť čiastočného nepriznania trov konania. Mal za to, že okresný súd nesprávne právne vec posúdil, nesprávne aplikoval ust. § 150 OSP. Z procesného hľadiska v tomto prípade návrh nebol podaný dôvodne, nakoľko navrhovateľ sa domáhal zníženia výživného i napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky v tomto smere. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy prvostupňového konania vo výške 563,04 eura do rúk právnej zástupkyne odporcu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 73,61 eura.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že rozhodnutie okresného súdu považuje za spravodlivé a správne. Keďže okresný súd oprel svoje rozhodnutie o ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a ust. § 150 ods. 1, 2 OSP, nebolo potrebné, aby sa vysporiadal aj s ust. § 146 ods. 2 OSP. Okresný súd mal za preukázané, že v čase podania návrhu na zníženie výživného bol návrh odôvodnený, nakoľko v tom čase bol práceneschopný po operácii chrbtice. Ocitol sa v takej životnej situácii, že pri vtedajšom príjme nie z vlastnej viny nebol schopný uhrádzať stanovené výživné. V konaní poukazoval na to, že jeho zdravotný stav nie je dobrý, je telesne postihnutý v dôsledku popálením po celom tele, prekonal aj rakovinu obličky. V čase podania návrhu mal zvýšené výdavky v súvislosti so zhoršeným stavom - cestovné spojené s návštevami zdravotníckych zariadení a nákupom liekov. Domnieval sa, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil práve tieto skutočnosti a rovnako zohľadnil aj skutočnosť, že svojim synom prispieval aj nad rámec súdom určeného výživného. K tvrdeniu odporcu, že odporca bol študentom bez príjmu podotkol, že odporca žil v spoločnej domácnosti so svojou matkou a jej druhom, pričom otázku nízkeho príjmu mohla zohľadniť právna zástupkyňa odporcu, ktorá mohla v zmysle Vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov MSSR č. 655/2004 Z.z. svoju odmenu primerane znížiť. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu potvrdil ako vecne správne. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 73,61 eura.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP postupom podľa § 214 ods. 2 OSP bez nariadenia pojednávania a uznesenie okresného súdu podľa § 220 OSP zmenil z týchto dôvodov:

V súdnej veci sa navrhovateľ návrhom na začatie konania osobne podaným na okresný súd dňa 27. 04. 2012 domáhal zníženia svojej vyživovacej povinnosti k odporcovi.

Písomným podaním osobne podaným na okresnom súde dňa 12. 09. 2012 vzal navrhovateľ podaný návrh späť a žiadal, aby sú konanie zastavil a účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania.

O späťvzati návrhu navrhovateľa rozhodol okresný súd uznesením č.k. 12P/60/2012-31 zo dňa 16. 10. 2012, konanie zastavil podľa ust. § 93 ods. 1, 3 OSP a zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania s odkazom na ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP. Uvedené rozhodnutie okresného súdu bolo vo výroku o trovách konania uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici uznesením č.k. 13CoP/17/2013-40 zo dňa 07. 02. 2013 zrušené a vec bola v tomto rozsahu súdu prvého stupňa vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že uznesenie okresného súdu v tejto časti bolo nepreskúmateľné - chýbalo odôvodnenie, prečo okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania použil ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP a nezdôvodnil, prečo neprichádzalo do úvahy rozhodnúť o trovách konania podľa ust. § 146 ods. 2 OSP. Následne okresný súd rozhodol odvolaním napadnutým uznesením tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pričom rozhodol s poukazom na ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP berúc do úvahy tiež ust. § 150 ods. 1, 3 OSP.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutého uznesenie a dospel k záveru, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V prípade zastavenia konania, pokiaľ ide o rozhodovanie súdu o náhrade trov konania, v zásade platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Ak ale účastník zavinil zastavenie konania, je povinný nahradiť druhému účastníkovi trovy konania. Otázka zavinenia sa hodnotí iba z procesného hľadiska a nie podľa hmotného práva, pretože potom by išlo o posúdenie dôvodnosti návrhu vo veci samej.

V súdnej veci bolo konanie zastavené v dôsledku dispozitívneho úkonu navrhovateľa, ktorý z procesného hľadiska zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Navrhovateľ vzal podaný návrh na začatie konania späť, preto je podľa ust. § 146 ods. 2 prvá veta OSP povinný nahradiť trovy konania odporcovi, ktorý si náhradu trov konania uplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

Odvolací súd sa ďalej zaoberal skúmaním, či v danom prípade pripadá do úvahy na rozhodnutie o trovách konania aplikácia ust. § 150 OSP, ktoré ustanovenie zobral do úvahy aj súd prvého stupňa.

Podľa § 150 ods. 1 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 ods. 1 OSP. Ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov, a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Významnými z hľadiska aplikácie § 150 OSP sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj účastníkov k priebehu konania a pod. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 5/2006).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že návrh navrhovateľa bol dôvodný, nakoľko v čase jeho podania došlo na strane navrhovateľa k zmene pomerov, navrhovateľ bol práceneschopný po operácii, v dôsledku čoho u neho došlo k zníženiu príjmu. V čase, keď súd rozhodol o zastavení konania v dôsledku späťvzatia návrhu, sa znovu zmenili u navrhovateľa podmienky, nakoľko tento mal nastúpiť do práce a jeho príjem sa znovu mal obnoviť.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd z hľadiska aplikácie ust. § 150 OSP neposúdil celý komplex okolností relevantných pri rozhodovaní o náhrade trov konania podľa tohto zákonného ustanovenia. Aby súd tento komplex mohol zodpovedne posúdiť, musí nevyhnutne najskôr poznať všetky doň patriace okolnosti, pretože len na tomto základe môže potom so znalosťou veci niektorým z nich priznať prioritu pred ostatnými. Okresný súd výnimočnosť prípadu zjavne videl len v okolnostiach na strane navrhovateľa a neprihliadol na ďalšie okolnosti významné pri skúmaní podmienok pre možnosť rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania ako sú predovšetkým majetkové, sociálne, osobné a ďalšie pomery oboch účastníkov konania, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahradiť trovy, ale i toho, ktorého sféra (situácia) by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá (najmä s ohľadom na osobný status odporcu). Okresný súd tiež riadne nezohľadnil okolnosť, ktorá viedla navrhovateľa k uplatneniu nároku na súde (návrh na zníženie vyživovacej povinnosti voči odporcovi podal dňa 27. 04. 2012, teda krátko potom, ako bol od 14. 03. 2012 uznaný za dočasne práceneschopného) a ani okolnosť, ktorá viedla navrhovateľa k späťvzatiu návrhu na začatie konania. Pokiaľ teda ide o konštatovanie okresného súdu, že návrh navrhovateľa bol dôvodný, nakoľko v čase jeho podania u neho došlo k zmene pomerov, keďže bol práceneschopný, v dôsledku čoho u neho došlo k zníženiu príjmu a v čase, keď súd rozhodol o zastavení konania v dôsledku späťvzatia návrhu, sa znovu zmenili u navrhovateľa podmienky, nakoľko tento mal nastúpiť do práce a jeho príjem sa znovu mal obnoviť, v čom okresný súd zjavne videl dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania odporcovi, toto nemožno považovať bez ďalšieho (bližšieho zdôvodnenia) za skutočnosť, ktorá sama osebe je dôvodom hodným osobitného zreteľa.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že odporca podal návrh na zníženie výživného dňa 27. 04. 2012. Návrh odôvodnil tým, že od 14. 03. 2012 bol uznaný za dočasne práceneschopného, v dôsledku čoho u neho došlo k poklesu príjmu. V podanom návrhu ďalej uviedol, že jeho bežné výdavky ostali nezmenené, avšak so zhoršeným zdravotným stavom mu vznikajú zvýšené výdavky na liečbu. Žiadal preto, aby súd znížil jeho vyživovaciu povinnosť k odporcovi na sumu 50 eur mesačne (č.l. 1 - 3 spisu). K návrhu navrhovateľa sa vyjadril odporca, ktorý žiadal návrh navrhovateľa zamietnuť. Uviedol, že je v možnostiach navrhovateľa naďalej prispievať na jeho výživu výživným v sume 110 eur mesačne, nakoľko navrhovateľov mesačný príjem pozostáva nielen z nemocenských dávok v sume 350 eur mesačne, ale navrhovateľ poberá aj invalidný dôchodok, ktorý naposledy poberal vo výške 370 eur mesačne. Navrhovateľ tak dosahuje príjem spolu v sume 720 eur mesačne. Odporca zároveň uviedol, že žije v spoločnej domácnosti s matkou, ktorá v čase posledného rozhodovania o výživnom bola zamestnaná, avšak v súčasnosti od 17. 06. 2012 je na materskej dovolenke a jej príjem sa znížil. Matke sa má narodiť dievčatko, a teda jej pribudne ďalšia vyživovacia povinnosť. Odporca ďalej uviedol, že je študentom 2. ročníka strednej odbornej školy v Prievidzi a vyčíslił svoje pravidelné výdavky (č.l. 15 spisu). Písomným podaním osobne doručeným okresnému súdu dňa 12. 09. 2012 navrhovateľ vzal podaný návrh späť bez udania dôvodu (č.l. 30 spisu). V písomnom podaní zo dňa 23. 01. 2013 navrhovateľ poukázal na dôvod, ktorý ho viedol k podaniu návrhu (vznik práceneschopnosti) a ďalej poukázal na to, že prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na mesiac jún 2012 (správne júl 2012). Tohto pojednávania sa však nezúčastnil odporca a ani jeho právna zástupkyňa kvôli čerpaniu dovolenky. Ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na mesiac september 2012 a až na tomto pojednávaní právna zástupkyňa odporcu navrhla vykonanie ďalších dôkazov, ktoré súd nariadil a pojednávanie vo veci z tohto dôvodu odročil. Kvôli

takýmto prietahom sa navrhovateľovi zdalo neefektívne domáhať sa zníženia výživného, keďže v blízkej dobe sa chystal ukončiť PN. Je preto zrejmé, že späťvzatie návrhu nebolo bezdôvodné (č.l. 44 - 45 spisu).

Odvolačný súd po oboznámení sa so skutkovými okolnosťami vyplývajúcimi z predloženého spisu a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že v danom prípade nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre rozhodnutie o trovách konania podľa ust. § 150 ods. 1 OSP. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo rozhodnutie navrhovateľa podať návrh na zníženie výživného predčasné, nakoľko takýto návrh podal navrhovateľ len jeden a pol mesiaca potom, ako u neho došlo k poklesu príjmu. Hmotnoprávnym predpokladom na zmenu rozsahu skôr určenej vyživovacej povinnosti je zmena pomerov podľa § 78 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov, ktorá môžu spočívať v zmene pomerov tak na strane oprávneného dieťaťa, ako aj na strane povinného rodiča. Zmena právne významných skutočností, ktoré boli podkladom pri skoršej úprave rozsahu vyživovacej povinnosti, však musí byť kvalifikovaná, čo znamená, že musí byť výrazná a táto zmena musí mať trvalejší charakter. Krátkodobá zmena v pomeroch nie je kvalifikovanou zmenou pomerov, na základe ktorej môže súd zmeniť predošlú úpravu výživného. Navrhovateľ podal návrh na zníženie výživného len jeden a pol mesiaca potom, ako u neho v dôsledku vzniku dočasnej pracovnej neschopnosti došlo k poklesu jeho príjmu. Navrhovateľ si však mal byť vedomý toho, že jeho dočasná práceneschopnosť je len prechodným stavom a s ohľadom na dĺžku konaní pred súdmi mohol predpokladať, že v priebehu konania dôvod, pre ktorý sa domáhal zníženia výživného odpadne. Z listinných dôkazov predložených navrhovateľom nevyplýva, že by sa u neho malo jednať o dlhodobú práceneschopnosť. Pokiaľ napokon aj skutočne došlo k odpadnutiu dôvodu, pre ktorý sa navrhovateľ domáhal zníženia výživného, čo ako už prv bolo uvedené, mohol navrhovateľ vopred predpokladať, nebolo by spravodlivé, aby odporcovi nebola priznaná náhrada trov konania. Odvolačný súd skúmaním pomerov na strane účastníkov konania zistil, že navrhovateľ poberá pravidelný mesačný príjem; tento poberal tiež v čase podania návrhu ako aj v čase späťvzatia návrhu, pričom za takýto príjem považoval odvolačný súd aj nemocenské dávky. Odporca v čase podania návrhu ako aj v čase späťvzatia návrhu navrhovateľom bol študentom, nepoberal žiaden príjem okrem výživného, ktoré mu poukazoval navrhovateľ. Odporca žije spolu so svojou matkou, ktorá má ďalšie vyživovacie povinnosti a je výživou odkázaný na svojich rodičov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolačný súd mal za to, že v danom prípade nie je na mieste aplikácia ust. § 150 ods. 1 OSP. Len pre úplnosť odvolačný súd dodáva, že správna je námietka odporcu, ktorý okresnému súdu tiež vytkol aplikáciu ust. 150 ods. 2 OSP, nakoľko konanie o zníženie výživného nemožno považovať za drobný spor podľa ust. § 200 ea ods. 2 písm. f/ OSP, preto ani aplikácia ust. § 150 ods. 2 OSP v danom prípade neprichádza do úvahy.

Keďže odvolačný súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre rozhodnutie súdu o náhrade trov konania podľa § 150 ods. 1 OSP, navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi trovy konania podľa § 146 ods. 2 veta prvá OSP, nakoľko procesne zavinil zastavenie konania.

Odporca si uplatnil náhradu trov prvostupňového konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia spolu v sume 563,04 eura. Trovy právneho zastúpenia si uplatnil za 3 úkony právnej služby (prevzatia a príprava vecí, vyhotovenie vyjadrenia k návrhu, zastupovanie na pojednávaní dňa 10. 09. 2012) a za 2 úkony vo výške 1 základnej sadzby (vyhotovenie odvolania 08. 01. 2013, zastupovania na pojednávaní dňa 10. 10. 2013), plus režijný paušál.

Odvolačný súd preskúmal výšku a oprávnenosť trov konania v súvislosti s trovami právneho zastúpenia, ktoré si odporca uplatnil. Odporcovi priznal náhradu trov prvostupňového konania v celkovej sume 563,04 eura, a to za 3 úkony právnej služby v sume 416,28 eura podľa ust. § 10 ods. 1, ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, § 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (prevzatie a príprava vecí, vyjadrenie k návrhu, zastupovanie na pojednávaní dňa 10. 09. 2012; 1 úkon á 131,13 eura plus 3 x režijný paušál á 7,63 eura) a za 2 úkony právnej služby v sume 146,76 eura podľa ust. § 10 ods. 1, ods. 3, § 13a ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (vyhotovenie odvolanie 08. 01. 2013, zastupovanie na pojednávaní dňa 10. 10. 2013; 1 úkon á 65,57 eura plus 2 x režijný paušál á 7,81 eura).

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si náhradu trov odvolacieho konania v súvislosti s trovami právneho zastúpenia uplatnil v sume 73,61 eura, a to za jeden úkon právnej služby (podanie odvolania) vrátane prislúchajúceho režijného paušálu.

Odvolací súd odporcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 73,61 eura podľa ust. § 10 ods. 1, ods. 3, § 13a ods. 2 písm. b/, § 16 ods. 3, § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (odvolanie do trov; 1 úkon 65,57 eura plus režijný paušál 8,04 eura).

V zmysle § 149 ods. 1 OSP je navrhovateľ povinný tieto trovy zaplatiť do rúk právnej zástupkyne odporcu do troch dní od doručenia tohto uznesenia.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.